

אַבְרָהָם מְגַלֵּה אֶת בּוֹרְאֵהוּ

הַמַּסֵּעַ שֶׁל אַבְרָהָם הַקָּטָן לְמִצְוֵה אֶת הַיָּשׁ יְתָרְךָ וּלְאַהֲבֵהוּ אוֹתוֹ.

מקור: רמב"ם, הלכות עבודה זרה

כָּל הָאֲנָשִׁים בְּעִיר שְׁלוֹ
סָגְדוּ לַפִּסְלִיִּים
וּלְכוֹכְבִּים...

אֲבָרְהָם הַקָּטָן הָיָה יֶלֶד מְיֻחָד.
הוּא חִיפֵּשׁ אֶת הָאֱמֶת וְרָצָה
לְדַעַת: מִי בָאֱמֶת בָּרָא אֶת
הָעוֹלָם וּמִנֵּהל אוֹתוֹ?

אֲבָרָהֶם יָדַע שֶׁהָעוֹלָם כָּל כָּךְ יָפָה
וּמְסוּדָר, שְׁחָיִיב לְהִיּוֹת לוֹ מִנְהִיג.

אֲנִי אֶמְצָא אֶת הַבּוֹרָא, כִּידִי
לְהוֹדוֹת לוֹ מִכָּל הַלֵּב!

לִילָה אֶחָד, יָצָא אֲבָרָהָם מֵהַבַּיִת וְשָׁכַב עַל הַדָּשָׁא בְּחָצֵר.
הַשָּׁמַיִם הָיוּ מְלֵאִים כּוֹכָבִים נוֹצְצִים וְיָפִים.

הָאֵם הַכוֹכָבִים הֵם בְּאֻמָּת
אֱלֹהִים, כְּמוֹ שֶׁהָאֲנָשִׁים
אוֹמְרִים?

כּוֹכַב יָפֶה! אִם
אַתָּה בְּאַמַּת אֱלֹהִים,
תֵּן לִי אֵיזָה סִימָן!

אַבֵּל הַכּוֹכַב לֹא עָנָה. הוּא פָּנָשׁוּט נֶצֶץ בְּמִקְוֹמוֹ בְּשָׁקֶט, כְּמוֹ תְּמִיד.

כְּשֶׁעָלָה הַשָּׁחַר, הַכּוֹכָבִים הִתְחִילוּ לְהִיעָלֵם.
הַשֶּׁמֶשׁ הִבְהִירָה הַסְתִּירָה אוֹתָם לְגַמְרִי.

המסקנה של אברהם: איך הכוכבים יכולים להיות
אלוהות, אם השמש חוזקה מהם?

A young boy with dark hair, wearing a light-colored tunic and a patterned headband, stands in a desert landscape. He is looking up at a large, bright yellow sun in a clear blue sky, with his right hand raised to his forehead in a gesture of awe or shielding his eyes. The ground is sandy with some sparse desert vegetation and small flowers. In the background, there are rolling hills under the bright sun.

כְּנֶשֶׁת־מֶשׁ זָרְחָה בְּכוֹחַ, אֲבָרָהָם פָּנָה אֵלֶיהָ.

הַשָּׁמֶשׁ, אֱלֹהֵי אֶת־
הָאֱלֹהִים? אֶת־בְּרִיתִי
אֶת־בְּרִיתִי יוֹתֵר
חֲזָקָה מִהַכּוֹכָבִים!

הַגִּיעַ הָעֶרֶב, וְהַשֶּׁמֶשׁ הִתְחִילָה
לְשָׁקוֹעַ וּלְהִיעָלֵם מֵאַחֲרֵי הַהָרִים.

הַמִּסְקָנָה שֶׁל אַבְרָהָם: גַּם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יָכוֹלָה לְהִיּוֹת
אֱלֹהוֹת, כִּי הִיא נֶעְלָמָת בַּלַּיְלָה וְאֵין לָהּ כּוֹחַ בַּחוּשׁ.

בַּלַּיְלָה הַשְּׁנִי קָם הַיָּרֵחַ – עָגוּל, בְּהִיר
וַיָּפֶה. אִילֵּי הַיָּרֵחַ הוּא הָאֱלוֹהוֹת?

אָבֵל גַּם הַיָּרֵחַ מִשְׁתַּנֶּה! לִפְעָמִים הוּא מָלֵא, וְלִפְעָמִים
לֹא נִרְאֶה כָּלֵל. מִי שֶׁמִּשְׁתַּנֶּה לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת אֱלוֹהִים!

הַתַּגְלִית הַגְּדוֹלָה שֶׁל אַבְרָהָם

הַכּוֹכָבִים:
הַכּוֹכָבִים: נֶעְלָמִים
בְּאוֹר שֶׁל הַבּוֹקֶר.

הַשֶּׁמֶשׁ:
הַשֶּׁמֶשׁ: שׁוֹקֵעַת
וְנֶעְלָמָה בַּלַּיְלָה.

הַיָּרֵחַ:
מִשְׁתַּנָּה כָּל הַזְּמַן,
גָּדֵל וְקָטָן.

הֵם מְשַׁנִּים כָּל הַזְּמַן! מִסְקָנָה: יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ גָּדוֹל יוֹתֵר שֶׁבָּרָא אוֹתָם וְשׁוֹלֵט בָּהֶם!

אֲבָרָהָם יָשָׁב עַל הָאֲדָמָה
וַחֲשַׁב עָמוֹק עָמוֹק...
וּלְפָתַע הֵבִין:

אֵי אֶפְשָׁר שְׁהַכּוֹכָבִים, הַשֶּׁמֶשׁ אוֹ הַיָּרֵחַ יִהְיוּ אֱלֹהוֹת!

בְּוֹדֵאֵי יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ אֶחָד שֶׁבָּרָא אֶת כּוֹלָם וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם!

בְּלִילָה הַחֲשׁוּךְ וְהַשְׁקֵט,
אֲבָרָהָם הָרִים אֶת עֵינָיו
לַשָּׁמַיִם וְאָמַר:

”אֱלֹהֵי הָאֲמִיתִי,
שְׂאֵתָה קַיִים!

אֵתָה זֶה שְׁבָרָא אֶת הַכּוֹכָבִים,
הַשָּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ. אֲנִי רוֹצֶה
לְהַכִּיר אוֹתְךָ וּלְאַהֲבֶךָ!

בְּאוֹתוֹ רָגַע, הִרְגִּישׁ אֲבָרָהָם
אֲבָרָהָם חוֹם נִפְלָא בְּלִבּוֹ,
וְשִׁמְחָה גְדוֹלָה מִלֵּאָה אוֹתוֹ.

הוא לא הָיָה צָרִיךְ רַעַם אוֹ אֵשׁ.
הוא יָדַע בְּוודָאוֹת שֶׁהַבּוֹרָא
יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ אֶת מִלּוֹתָיו.

מֵאוֹתוֹ הַלַּיְלָה, אֲבָרְהָם הִתְחִיל לְהַכִּיר עַל
יוֹם אֶת הַשּׁוֹר אֲמָת אֶת הַנָּשִׁים יִתְבָּרֵךְ.

הוא הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל יוֹם עַל כֵּךְ שֶׁהוא יוֹדֵעַ נְשִׁים
אֶחָד וְאוֹהֵב בְּעוֹלָם, וְלֹא פָסָל אוֹ כּוֹכָב מְבוֹלָבָל.

נְקוּדַת מָסֹר לַכִּיתָה:

★ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא הַבּוֹרָא הָאֱמִיתִי שֶׁל כָּל מַה שֶּׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם.

★ אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְמַצּוֹא אוֹתוֹ וּלְדַבֵּר אֵלָיו בְּכָל מָקוֹם, מִמָּשׁ כְּמוֹ אֲבִרָהֶם
אֲבִרָהֶם!

שְׂאֵלָה לְדִיוֹן בַּכִּיתָה:

אֵיךְ אֲבִרָהֶם הֵבִין בְּשִׁכָּל שְׁלוֹ שְׁהַכְנוּכָבִים לֹא יְכוּלִים לְהִיּוֹת
אֱלֹהוֹת? מַה זֶה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ עַל הַכּוֹחַ שֶׁל הַשֵּׁם?